

[Dagmar Andreassen.]

der er ansat inden for den private sektor, tvinges til at sætte tempoet i vejret, er ikke grå teori, men opleves af mange som en barsk virkelighed, som de ikke accepterer. Nogle af dem er på vej over i naturaliesamfundet, og andre siger Glistrup for at kalde os til fornuft her i huset. Det vakte megen opsigt, da Mærsk Mc-Kinney Møller for et par måneder siden sagde, det snart ikke var værd at drive forretning i Danmark længere. Det er der mange der har sagt før ham; det har man bare ikke lagt så meget mærke til.

Men det er jo ikke bare indehaverne og lederne, det er nok manden på gulvet, der føler sig allermest presset. Der er endnu nogen, der tror, der består et modsætningsforhold mellem arbejdere og arbejdsgivere, men det er stort set folk, der ikke har nogen føling med de producerende erhverv. Jeg vil gerne citere, hvad næstformanden i Centralorganisationen af Metalarbejdere, Charles Hansen, siger i Dagbladet Børsen for den 9. maj:

„Vi, der tjener penge, vil ikke betale hver krone til de andre. Der er reallønstop, fordi uproduktive grupper altid vil spise med. Metalarbejderne vil ikke fortsat være med til at være arbejdsbier, som skal skaffe midler til et stadig stigende offentligt forbrug — uden selv at få noget ud af det.“

Lidt senere i den samme artikel hedder det:

„Parterne i det producerende arbejdsmarked må holde op med at bruge så mange kræfter på at slide hinanden op og i stedet samle kræfterne imod at skulle trække læsset for alle andre“.

Det var ord fra en fagforeningsleder. Men den problematik glemte ministeren i sin redegørelse, og jeg behøver vel ikke at sige, at det er en farlig udvikling, hvis resultatet bliver, at de producerende ensidigt slutter sig sammen imod dem, der er ude af erhverv, og imod den offentlige sektor. For ideen er jo, at vi skal være solidariske og samarbejde. Og gør de det alligevel, så har vi også kun en fejlslagen politik at takke for det og en politik, hvor der i dag tages alt for ringe hensyn til byerhvervenes arbejdsvilkår.

Det høje velstandsniveau, vi har nået i Danmark, er skabt i et samarbejde mellem

den private og den offentlige sektor. Det private initiativ har været drivkraften, men uden et godt skolevæsen og uden et godt vejnet var det ikke muligt, og uden en social solidaritet havde der slet ikke været noget ved det. Det kunne måske have været gjort bedre, men i sammenligning med andre lande har vi egentlig ikke gjort det så dårligt. Der er lande, der statistisk ligger højere end Danmark i levestandard, men hvor man aldrig fik de socialt dårligt stillede med op, og så er det i hvert fald ud fra et radikalt synspunkt ikke acceptabelt — og deri tror jeg nok, vi deler synspunkt med de øvrige partier i Danmark. Uden en offentlig sektor kan man slet ikke tænke sig et højt industrialiseret samfund uden fattigdom.

Men nu er der altså bare ved at ske det, at der ikke længere er en sund vekselvirkning imellem den offentlige og den private sektor. Den offentlige sektor er ved at kamme over, hvis jeg må bruge et udtryk fra maskinbranchen. Jeg ved godt, at der kan gives mange forklaringer: uddannelserne varer længere, og der er flere pensionister osv., men alt det dér er jo ting, man kunne forudberegne, og som man kunne have taget højde for.

Ministeren er inde på, at der fremover skal en anden fordeling til, men vil afvente p-plan II. Det havde nu ikke været nødvendigt, for selv om vi begyndte nu, var der ikke nogen fare for, at vi nåede at overføre hverken for megen arbejdskraft eller for megen kapital til de producerende erhverv, inden vi kan vente den redegørelse til efteråret.

Så smuttede denne her gamle tese om, at man ikke må investere i produktion i en højkonjunktur, med i redegørelsen. Det, gætter jeg på var en fejl, for jeg tror, handelsministeren udmærket godt ved, at maskininvesteringer i en højkonjunktur kan være udmærket — og hvis ikke, så kan det læses i den sidste rapport fra vismændene.

Ministeren erkender i sin redegørelse, at investeringerne i industrien ikke har haft et tilfredsstillende omfang de senere år. Jeg synes nok, vi må sige, at vi har et fælles ansvar i folketinget for, at vi ikke mere åbent har diskuteret, hvordan vi ønsker industrien og den større handel skal finansieres fremover. Der har jo været et bredt politisk flertal for en udjævning af indkomst-